

CĂLĂUZA REDINȚEI

Publicație lunară

Octombrie (Brumărel)
nr. 8 (46 / 2020)

Publicație de gândire, atitudine și spiritualitate ortodoxă
editată de Parohia „Sf. Vasile Tătărași” Iași, ROMÂNIA

Apare cu binecuvântarea Înaltpresfințitului Teofan, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

Soluția credinței

Citiți în pagina 1

Întoarcerea la Casa Părintească

Citiți în pagina 5

Acoperământul Maicii
Domnului

Citiți în pagina 14

Așa să vă rugați ca să vă
zâmbească Dumnezeu!

Citiți în pagina 11

*B*iserica purtând hramul Sfântul Vasile cel Mare se află în cartierul Tătărași din municipiul Iași, pe strada Vasile Lupu, nr. 38. Numele acestui cartier, odinioară sat la marginea de răsărit a Iașilor, s-a adăugat la numele bisericii pentru a o deosebi de alte biserici ieșene cu hramul „Sf. Vasile cel Mare”, ca de pildă cea din cartierul Nicolina. Imobilul bisericii este construit pe un teren situat la marginea de sud-vest a colinei Tătărașilor, delimitat la nord și la vest de străzile Vasile Lupu și Delfini, iar la est și la sud de proprietăți particulare.

Biserica a fost construită din piatră de Repedea și din cărămidă, dar, din păcate, nu are obișnuita pisanie, care să-i ateste vechimea și numele ctitorilor. Dintr-o însemnare făcută la anul 7268 (1760), pe Evanghelia Nifon, păstrată în patrimoniul bisericii, aflăm că „Evanghelia a fost donată bisericii Sf. Ierarh Vasile din Iași de către preotul Ioniță”. De aici concludem că biserica este atestată documentar în sec. al 18-lea. Scurta monografie consemnată în Registrul inventar din anul 1967, evocă „o legendă a locului” care vorbește despre breasla pescarilor, care ar fi ctitorit biserica pe la anul 1709, din inițiativa soților Vasile și Elena Șelaru”.

*D*rați enoriași, vă așteptăm în continuare să ne împărtășiți opiniile, sugestiile, articolele sau chiar micile întâmplări din viața dumneavoastră și în acest an, în scopul menținerii unei legături cât mai strânse între enoriașii parohiei noastre.

„Când Dumnezeu te are drag
Și te ia în paza milei sfinte
Ca arme de-a lupta înainte
Nu-ți dă nici bătă nici toiaș
Îți dă pricepere și minte.”

Colectivul de redacție

Soluția credinței

Citeam un articol zilele trecute în care autorul ne arăta că noi, românii, suntem un popor sărac. Nu știu în ce sens suntem săraci, dar poate că are întrucâtva dreptate. Aș fi început aceste rânduri cu expresia scriitorului copilăriei, Ion Creangă: „Nu știu alții cum sunt, dar eu, când mă gândesc la...”, dar, cu toate că beneficiem de un nivel de trai material pe care nu l-a avut nicio generație anterioară, observ că avem mult mai puțină credință și din ce în ce mai puțină deschidere către cel de lângă noi. Fără să ne dăm seama, repetăm același program monoton, cuprins între mersul la serviciu și venitul seara acasă oboșiți, făcând loc indiferenței noastre cea de toate zilele, în care parcă nimic nu ne mai mișcă, nimic nu ne mai sensibilizează. Nu mai simțim bucuria sărbătorilor, timpul nostru este înțesat de petreceri, unde mâncăm și bem bine, suntem nelipsiți pe toate rețelele de socializare, dar cu toate acestea, nu rămânem decât cu oboseala și eventual durerea de cap aferentă.

Nu știu dacă mă exprim pe înțelesul tuturor dar, fără să ne dăm seama, am ajuns ca în distracțiile pe care le căutăm sau pe care le organizăm să ne mulțumim doar cu cantitatea de bunuri sau de adrenalină pe care o putem acumula, iar apoi, când senzația dispare, când vălurile nopții se destramă, iar primele raze ale soarelui își fac timide prezența, căutăm o altă sursă și mai puternică prin care să ne încărcăm „bateriile”. Ne ducem astfel viața, știind că ne lipsește ceva, dar neștiind ce anume. Iar anii trec și noi odată cu ei...

În lumea secolului 21, pe lângă frica (creată de virusul care a răscolit sufletele multora dintre noi) care ne domină, găsim adesea persoane care suferă de boli psihice, întâlnim la tot pasul suflete rătăcite... trăim într-o lume în care prosperă avocații, care se ocupă de conflictele dintre noi și psihologii, care le rezolvă pe cele din interiorul nostru. Veți spune atunci: Bun, dar cum putem îndrepta ceea ce se mai poate îndrepta? Care este soluția?

Cred că soluția este lângă noi, dar nu avem ochi să o vedem. Cu toții ne-am simțit neputincioși la un moment dat. Atunci simțim nevoia să apelăm la ceva, la cineva care să ne ajute, iar ajutorul poate veni din două părți: de la om sau de la

Dumnezeu. În agitația acestei lumi, mulți dintre noi alegem prima variantă, gândind la un ajutor rapid (solicit și primesc), socotind că omul de lângă noi este cel mai rapid ajutor. Chiar în acest moment îmi vin în minte cuvintele părintelui Iulian când ne explica ce diferență mare este între a fi credincios sau a fi credul... și care este „numărul de telefon” (modalitatea) prin care poate fi contactat Dumnezeu. Dar ce te faci când ajutorul nu vine de la persoana scontată? Ca să faci apel la ajutorul unei forțe „supranaturale” într-o situație limită, trebuie ca anterior să fi fost educat spre a cere și a primi ajutorul ca răspuns al cererii formulate. Dar, dacă nu este o sămânță pusă acolo, în inima ta (am folosit exprimarea la persoana a doua pentru a face mesajul mai ușor de transmis și de înțeles), ea nu va putea crește nici măcar atunci când ar avea condiții prielnice.

Sunt convins că lumea are importanța ei, adesea decisivă. Căci ea ne oferă paleta de opțiuni la care putem recurge. Astfel, dacă ești într-o situație disperată, acesta ar fi un moment potrivit să îl cauți pe Domnul Hristos. Ceea ce poți face însă este limitat de ceea ce se face în jurul tău, sau mai bine spus, de ce ai fost educat că poți face. De aceea, soluțiile pe care le ai sunt conforme (în ton sau în pas) cu lumea în care trăiești. Astfel, dacă pe primul loc vei pune drogul, alcoolul, shopping-ul, mersul la psiholog, dacă este respinsă alternativa oferită de Biserică, atunci poți fi sigur că nici tu nu vei găsi calea de urmat.

Știu că, din vechime, bunicii noștri au mers la Biserică, luând parte activă la viața Bisericii. Când îi întrebăm de ce merg la Biserică ei ne răspund foarte natural: așa am fost crescuți, așa e bine, așa am învățat de la părinții noștri. Pentru ei, ca oameni simpli, poate era de ajuns acest argument; pentru noi - oamenii secolului 21 - acest răspuns nu mai mulțumește, rațiunea noastră cerând noi și noi argumente.

În multe cărți (duhovnicești) este menționat faptul că Biserica este centrul vieții creștine, deoarece viața în „Împărăția lui Dumnezeu” nu se poate realiza fără o aderență la modul ei de a fi. Într-o predică, părintele Iulian făcea referire la cuvântul Sfântului Ciprian al Cartaginei care ne arată că: Cine nu are Biserica drept mamă, nu are pe Dumnezeu drept tată. Iar Sfântul Apostol Pavel spunea în epistola sa către Corinteni că: Cei ce venim la Biserică și ascultăm de sfatul părinților duhovnici avem acoperământul lui Dumnezeu care nu lasă să fim ispitiți peste măsură (1, Cor. 10, 13).

Oare este interzis cuiva să găsească alternativa Bisericii, dacă până la un moment dat nu a fost printre opțiunile pe care le-a avut sau dacă nu este printre modalitățile de rezolvare a situațiilor limită la care recurg semenii săi? Cu siguranță, nu. Cred că nimic nu este imposibil omului, care se naște și trăiește ca ființă liberă. Astfel,

dacă avem grijă de semenii noștri, trebuie să le oferim și varianta pe care „o oferă” Biserica.

Până la urmă, a merge la biserică este o parte indispensabilă a vieții fiecărui creștin, un element definitoriu al căii duhovnicești: nu numai un punct de reper, ci și fântână cu apă vie, care curăță și hrănește.

Am convingerea personală că cei care cer vehement excluderea creștinismului din sfera publică, pentru că așa ar fi democratic, nu au credința ca valoare în viața lor. Cu trecerea anilor, am ajuns să înțeleg că nu pot fi creștin numai în interiorul camerei mele, unde eventual mă rog și să fiu necreștin sau ateu în spațiul public, unde am tot dreptul să mă manifest.

Dacă ținem cont de existența lui Dumnezeu și de implicarea Sa în viața noastră cotidiană, avem ca punct de pornire faptul că însuși Domnul Hristos mergea la Templu, apostolii se adunau să săvârșească Liturghia și această slujire s-a dezvoltat până astăzi - slujbele Bisericii Ortodoxe ne arată că există o viață a Bisericii, un univers al său cu totul minunat și care (după părerea mea) este inepuizabil.

Duhovnicii noștri ne învață că Biserica este un spital al sufletului, în sensul în care păcatul (ca rupere a noastră de Dumnezeu) este tămăduit de Domnul Hristos prin taina Spovedaniei; aici noi aflăm cum să devenim mai buni, cum să ne ferim de ispitele celui rău, cum să devenim ai lui Dumnezeu și mai ales să ne găsim împlinirea vieții.

Lumea contemporană ne aduce în față multe moduri și concepte după care să trăiești și să gândești: de la religiile din vechime care considerau natura ca un zeu (zeul mării, al soarelui, al furtunii etc.) până la teorii în care Dumnezeu nu există, toate având în centrul lor neștiința și egoismul, dar Sfinții Părinți ne învață că pentru a te împlini trebuie să te golești de răul și egoismul din tine pentru a face loc dragostei lui Dumnezeu și a semenilor tăi.

Fiecare dintre noi, în sinea noastră, avem credința sădită în interior, avem posibilitatea de a crede sau nu, avem posibilitatea de a fugi de Biserică și de învățăturile ei, dar prin această fugă noi ne asemănăm fiului risipitor din Evanghelia (Luca, 15).

Spre exemplificare, aș vrea să amintesc aici despre câteva expresii uzuale prin care încercăm să ne motivăm absențele din „catalogul” bisericii: „Eu cred, dar nu merg la Biserică... eu cred în felul meu.” sau „Ce rost are să mă duc la Biserică, de vreme ce acolo sunt unii care-s mai răi decât mine?” sau bine-cunoscuta frază care este poate cea mai folosită: „Eu mă rog acasă, nu mă duc la Biserică să mă enervez sau să mă smintească unii sau alții.”

În încheiere, cred că aducând creștinismul în spațiul public, îl fac accesibil și pentru alți semeni ai mei, care vor avea posibilitatea să îl preia în proiectul lor de viață sau nu, dar măcar știu că au și o asemenea variantă. Acceptând să reduc creștinismul doar la viața privată, reduc șansele ca el să fie cunoscut, să aibă relevanță pentru ceilalți oameni, care ar putea să recurgă la soluția credinței într-un moment de cotitură sau atunci când s-ar ivi un prilej potrivit. De aceea, este bine să existe la modul cel mai concret: creștini care se exprimă public, cărți, reviste, site-uri, luări de poziție pe toate problemele relevante ale societății. Iar atunci când cineva va dori să încerce soluția credinței, va ști unde să apeleze, pentru că Domnul Hristos ne cheamă acum (nu mâine) cu îndemnul de a nu ne lăsa amăgiți de plăcerile și ispitele lumii, lipsindu-ne de așa mari daruri pe care El ni le-a dăruit. Har și bucurie sfântă!

Eugen Antohi, Parohia Sf. Vasile Tătărași

**†Mitropolitul
Augustin de Florina**

Lumea își dorește un creștinism moderat și căldicel. Nu, domnilor! Creștinismul are ținte înalte. Prin aplicarea Sfintelor Canoane societatea noastră va deveni un stat al lui Dumnezeu, o adevărată colonie îngerească; în timp ce prin încălcarea și disprețuirea lor există pericolul ca ea să ajungă o societate de imorali, care - după profeția Sfântului Cosma Etolianul - vor trăi ca niște animale fără frâu și chiar și mai rău.

Întoarcerea la Casa Părintească

Într-un articol de-al său, domnul Eugen scria: „Este foarte greu ca omul să-și «vină în sine» precum fiul risipitor, dar nu este și imposibil! Ne place să credem că suntem și noi fii risipitori, dar numai datorită faptului că vedem pe Tatăl Ceresc cum așteaptă întoarcerea noastră, nu pentru că simțim cum ne cheltuim averea în țări străine, departe de Casa Părintească.”.

Găsind puțină inspirație în acest subiect, îndrăznesc și eu să-mi deschid sufletul în fața dumneavoastră, scriind câteva gânduri.

Casa părintească este, de obicei, locul unde îți petreci primii ani din viață, unde faci primii pași, unde înveți din tot ceea ce este nou, unde crești și te dezvolți pentru viața care va urma. La fel cum, Casa Părintească, așa cum o văd eu, este locul unde înveți să te apropii de Dumnezeu încet-încet, unde greșești și lupți ca să te îndrepti, unde în fiecare zi te descoperi pe tine însuși și înveți cum să fii un om mai bun, plăcut lui Dumnezeu. Casa Părintească poate fi biserica noastră dragă, un loc fizic în care ne întâlnim cu Dumnezeu și cu sfinții Săi sau poate fi biserița din sufletul nostru, în care am primit trupul și sângele Mântuitorului.

La vârsta tinereții, când ni se pare că am crescut suficient, când ne dorim tot mai mult să părăsim locul copilăriei și să ne croim un drum, deși ne lăsăm în urmă casa și părinții, totuși avem momente când tânjim după inocență și păstrăm veșnic în suflet amintirile copilului de odinioară: mângâierea caldă a mamei, momentele când tata ne făcea să râdem cu gura până la urechi, alinturile bunicilor, încăierările dintre frați, jocurile inocente de pe uliță sau din fața blocului, colțul nostru secret în care ne ascundeam atunci când nu voiam să fim găsiți din pricina vreunei pozne etc. La fel, cred că atunci când ne îndepărtăm de Dumnezeu, când nici rugăciunea nu mai există, când suntem năvăliți de griji și ni se pare că nu mai avem timp pentru nimic, când ne cuprinde frica de a ne recunoaște greșelile, în sufletul nostru simțim un dor de starea pe care o aveam atunci când eram aproape de Dumnezeu.

Sunt sigură că fiecare dintre noi a simțit măcar o dată acest suspin după o clipă petrecută cândva alături de Dumnezeu, pe vremea când El ocupa un loc superior

printre preocupările noastre; poate că ne rugam mai mult și mai intens, poate că făceam mai multă milostenie, poate că aveam mai multă răbdare cu noi înșine și cu cei din jur, poate că aveam mai multă înțelegere și eram mai atenți la nevoile celorlalți, poate că admiram și mulțumeam mai des pentru frumusețile naturii, poate că iubeam mai curat și necon condiționat, poate că eram pur și simplu mai vioi și mai curajoși, simțind că Cineva ne ocrotește mereu, iar bucuria din inima noastră era tot mai mare de la o zi la alta!

Din păcate, nu mai suntem copiii de care ne amintim cu dor, dar, din fericire, rămânem mereu copiii lui Dumnezeu!

Eu, astăzi, deși sunt venită acasă de aproape șapte luni, în locul în care acum șapte luni chiar îmi doream să fug și să mă odihnesc după o iarnă plină, totuși... mă simt departe de Casa Părintească. Dumnezeu e chiar aici, lângă mine, oriunde aș fi, Îi simt prezența, știu că nu e nevoie să-L strig, ci doar să mă gândesc la El și apare imediat. Știu, e atât de aproape, dar...eu sunt departe!

Sigur Dumnezeu s-ar bucura nespuse de mult pentru fiecare gând pe care-l îndreptăm spre El, pentru fiecare rugăciune oricât de scurtă, pentru fiecare faptă bună, pentru fiecare jertfă făcută în numele Lui, pentru fiecare dorință de mărturisire! Dar, mai ales, s-ar bucura pentru fiecare om care pășește spre Sf. Altar cu binecuvântarea de a se împărtăși, pentru că, de fapt, doar așa putem spune cu adevărat că ne-am întors la Casa Părintească.

Ioana Sanciu, Parohia Sf. Vasile Tătărăși

"Când te scoli dimineața din somn, gândește-te că Dumnezeu îți dă ziua pe care n-ai fi putut să ți-o dai singur, și pune deoparte prima oră sau măcar un sfert de oră din ziua ce ți s-a dat și adu-o drept jertfă lui Dumnezeu într-o rugăciune de mulțumire și de cerere bună. Cu cât vei face mai cu oziardie acest lucru cu atât mai mult îți vei sfinți ziua, cu atât mai puternic te vei îngriădi în fața ispitelor pe care le întâmpini în decursul zilei."

Părintele Arsenie Boca
1910 - 1989

Strofe pentru suflet

Versuri în cinstea Sfintei Cuvioase Parascheva

Azi, când, Sfântă Cuvioasă,
Către Domnul ai plecat,
Toți cu inima voioasă
Te mărim în cânt curat.

Parascheva, Maică Sfântă,
Îți cântăm cu mulțumire,
Cum și sfinții toți îți cântă
Laudé de prăznuire.

Căci grijești de cei lipsiți
Și orfanii ocrotești,
Îi întorci pe rățăciți
Și fecioarele păzești.

Pe bolnavi tămăduiești
Și ajuți pe cel sărman,
Pe cei orbi călăuzești
Și îl birui pe satan.

Toată ceata creștinească
Cere ajutorul tău
Ca prin el să dăinuiască,
Biruind tot ce e rău.

Laude în cer primești
Că-ntre sfinți ești socotită,
Te rugăm ca să privești
Și spre noi întru ispită.

Iată noi, Maică slăvită,
Te mărim și îți cântăm,
Inima cea necăjită
Spre tine o îndemnăm.

Ne primește, Cuvioasă,
Laudele spre cinstire,
Cheamă viața păcătoasă
Spre cereasca mântuire.

Lângă noi, la greu, rămâi
Ca prin tine să putem
Și în starea cea dintâi,
Cea din Domnul să viem.

Și ne cheamă spre Hristos,
Ne ajută și ne-ndrumă,
Iar în cerul luminos,
Pe toți, Maică, ne adună!

Ana Georgiana Grigore

*(Binefacerile Sfintei Cuvioase Parascheva,
Mărturii ale închinătorilor (3), Editura
Doxologia, Iași, 2017, pp. 165 - 166)*

Când există dragoste

Fiecare să-și vadă propria cocoșă” (fiecare să-și vadă de treaba lui) spune proverbul.

Îmi amintesc de o doamnă care stătea la balconul casei sale. Și vede la un moment dat pe drum un tânăr și, privindu-l, își zise: „Măi, măi, ce grăsan e tânărul acela!”. Dar când acela se apropie, văzu cu mirare că era tocmai fiul ei. Acum, doamna zicea: „De fapt, băiatul meu nu e așa de gras.”. Dragostea ei pentru copil îi micșora, îi „masca” acesteia defectul fiului ei.

Și Hristos ne spune să-l iubim pe aproapele nostru, nu cum mama își iubește copilul (căci sunt cazuri când și această iubire dispare din inima de mamă), ci cum ne iubim pe noi înșine (cf. Mc. 12, 31) (căci pe noi înșine nu ne urâm niciodată). Dacă iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși, îl judeci așa cum te judeci pe tine însuși. Să zicem că furi. Întâi de toate, încerci s-o ascunzi, să nu afle nimeni, Ți-e frică și s-o spovedești, nu cumva să te dea pe față părintele. Dacă se întâmplă și află lumea, faci tot ce poți să te justifici: n-am vrut, am fost nevoit...

La fel ar trebui să faci și pentru aproapele tău. Dacă-l vezi că fură să ții în taină, ca și cum ai fi furat tu, așa cum a făcut și Avva Ammona, care a acoperit păcatul curviei unui frate, ca și cum ar fi greșit el. Și, de vor afla cei din jur, să faci tot ce poți ca să-l justifici: n-a vrut omul, l-a ispitit cel viclean. Și nu vei suferi să-l vorbească de rău. „Cel care-și iubește aproapele, niciodată nu-i va înghiți pe oamenii care-l vorbesc de rău.” (Sf. Ioan Sinaitul). Te poți mânia, ba îl poți chiar îndepărta de lângă tine, precum a făcut Prorocul David, care zice: „Pe cel ce clevetea în ascuns pe vecinul său, pe acela l-am izgonit” (Ps. 100, 6). Însă dacă nu-l iubești, vei zice și tu: „Vai, vai, ce a făcut nenorocitul!”. Și chiar dacă nu a aflat nimeni, te vei strădui tu să vestești și, desigur, cu răutate!

Sursa: Arhimandrit Vasilios Bacoianis – „Vorbele pot răni”, Editura De suflet, 2013, pp. 66-67

Iubește-Mă așa cum ești tu!

In orice moment și în orice situație te-ai afla, în credincioșie sau în trădare, în râvnă sau uscăciune, tu iubește-Mă așa cum ești. Eu vreau ca să Mă poți iubi din puțina și săraca ta inimă. Dacă vei aștepta până când ai să fii desăvârșit, atunci n-ai să Mă iubești niciodată.

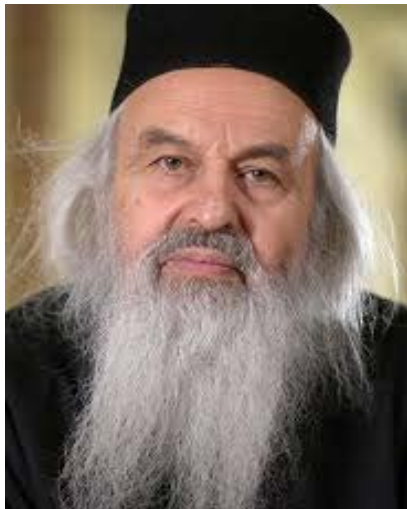
N-aș putea Eu, oare, să fac din fiecare fir de nisip un serafim, un înger care să strălucească de curăție și dragoste?! Nu sunt Eu, Domnul Dumnezeu, care am creat toate și pot totul?!

Omule, ți-ai dat tu viața pentru lume, din dragoste pentru oameni sau ai murit din iubire pentru Mine? Atunci, de ce nu mă lași să te iubesc? Fiul Meu, lasă-Mă să te iubesc, Eu îți vreau inima, care este locașul Meu.

Desigur, cu timpul am să te schimb, însă chiar până atunci, iubește-Mă așa cum ești tu, fiindcă Eu te iubesc cu toate că ești așa. Eu vreau ca dragostea ta pentru Mine să se nască din puțina și sărmana ta inimă, din adâncul neputinței și mizeriei tale. Eu te iubesc și când ești slab și necurat.

Nu vreau o dragoste izvorâtă și hrănită din mândria „virtuților” tale, ci dintr-o inimă smerită pe care o pot curăța oricând. N-am nevoie de „virtuțile” tale, de talentele tale, de înțelepciunea ta. Eu vreau doar să mă iubești și să lucrezi cu dragoste pentru Mine. Nu „virtuțile” tale le doresc; dacă ți le-aș da, tu ești așa de slab și mândru, încât ai hrăni amorul tău propriu și nu M-ai cinsti pe Mine. Deci ele să nu fie un motiv pentru care tu nu Mă cauți și stai departe de Mine. Apropie-te cu dragoste.

Unui fier ruginit, flăcările unui foc nu numai i-ar curăța rugina, dar l-ar face incandescent. Iubește-Mă, deci, nu numai ca să fii curat, asta ar fi din nou o mândrie pentru tine, ci pentru că Eu vreau să odihnesc în inima ta. Deci nu te mai îngrijora de asta. Aș putea să fac prin tine lucruri mari pentru mintea omenească, dar nu! Tu ai să fii sluga cea rea și nefolositoare și neputincioasă. Am să-ți iau și puținul pe care crezi că-l ai. Eu te-am făcut din iubire și pentru ca să-ți dau iubirea, fără ca tu să-mi poți da ceva. Nu încerca să-Mi plătești iubirea prin nimic, asta Mă doare atât de mult la tine.

Iubește-Mă în dragostea Duhului Meu și fără motive. Nu mai sta departe de Mine, îți lipsește nu sfințenia (pe care numai Eu ți-o pot da), ci o inimă gata să Mă iubească oricând și până la capăt. Astăzi, Eu stau la ușa inimii tale ca un cerșetor, Eu singurul și adevăratul Împărat și Domn. Eu bat și aștept.

Grăbește-te să-Mi deschizi prin smerenie; nu mai aduce motiv întinăciunea și sărăcia ta. Dacă ți-ai cunoaște-o până în adânc și deplin, ai muri de durere.

Dar, ceea ce M-ar dura pe Mine ar fi ca tu să te îndoiești de dragostea ce-o am Eu pentru tine. Crede că Eu pot totul, iar tu nu poți nimic fără Mine; doar păcatul ești în stare să-l faci fără ajutorul Meu! Să nu te încrezi în tine fără Mine, căci altfel voi fi nevoit să te las în cădere în măsura cu care tu te apreciezi. Nu te frământa că n-ai „virtuți”. Am să-ți dau Eu sfințenia Mea. Deschide-ți inima prin pocăință și Mă primește în potirul sufletului tău prin Trupul și Sângele Meu pe care în dar ți-L dau la Sfânta Liturghie. Atunci o să te fac să înțelegi totul și să Mă iubești mai mult decât îți poți închipui. Lasă să curgă Sângele Meu în sângele tău și să bată inima Mea în inima ta.

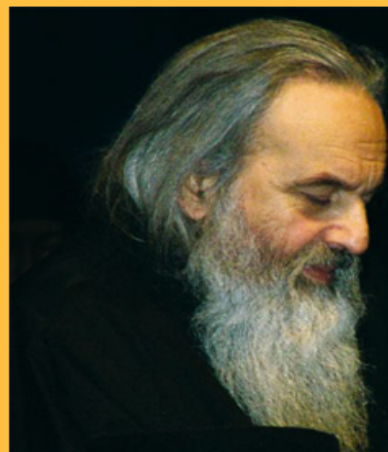
Eu ți-am dat-o pe Sfânta și Preacurata Mea Măicuță. Lasă să treacă totul prin inima ei curată încât să poată mijloci pentru tine.

Orice s-ar întâmpla, nu aștepta nicidecum să devii sfânt, ca pe urmă să Mă iubești; în acest fel tu nu M-ai iubi niciodată.

Și acum, du-te!

Eu sunt cu tine!

Pr. Rafail Noica – Rugămintele, mărturisire și îndemn

"Sfătuiesc pe toți să se împărtășească cât mai des. (...) Aș prefera o împărtașanie cât mai deasă. Nu este caracteristic împărtașaniei să fie deasă, ci aș zice împărtașire des, dar cât de des este bine ție sau ție, asta o las duhovnicului tău și cer Domnului să insuflă fiecărui duhovnic cât de des este bine pentru cutare și pentru cutare; pentru tine poate vino peste doi ani, pentru tine în fiecare duminică, pentru altcineva duminică și de praznice, pentru alții la două săptămâni."

PR. RAFAIL NOICA

Așa să vă rugați ca să vă zâmbească Dumnezeu!

Când ești obosit, extenuat, cu mintea greoaie și totuși vrei să te rogi, ieși pe balcon sau în grădină și ridică ochii spre cer. Nu spune nimic.

Privește doar cerul câteva minute. Nu-ți imagina nimic. Vei observa că, după puțin timp, inima va începe să și se încălzească! De ce? Pentru că tu nu ești conștient, dar privind cerul, te uiți spre Dumnezeu!

Nu a zis oare Domnul nostru: „Să nu te juri pe CER, PENTRU CĂ ESTE TRONUL LUI DUMNEZEU”? Nu te-a învățat El că Dumnezeu este „Tatăl din cer”? Tu nu Îl vezi cu ochii, dar inima ta Îl vede, oricât de agitată ar fi.

Deci, fără cuvinte, privește cerul, iar inima ta va intra în mută contemplare față de Dumnezeul ei! Lacrimi vor ieși din inimă, vor ajunge la ochi și-ți vor umezi obraji. Lumea nu știe să se roage. Lumea nu are timp să se roage. Lumea nu are energie, este epuizată de griji și de oboseală. Dar ca să privim cerul în tăcere, cred că toți putem.

Când veți înțelege, fiilor, că nu voi vă rugați, ci „Duhul Sfânt Se roagă în voi cu suspinuri negăite” strigând spre Dumnezeu: „Avva” - adică „Tată”? Trebuie doar să dați liniște și timp Duhului Sfânt ca să Își facă lucrarea Sa.

O, Doamne, cum odihnește Duhul Tău pe oameni!... Cum dă lacrimi de dor și apoi le șterge tot El, lăsând în urma lacrimilor pace și bucurie... De aceea, ne-ai spus și numele Duhului: „Mângâietorul”. Doamne, cum mai mângâie Duhul Tatălui inima mea...

AȘA SĂ VĂ RUGAȚI! SĂ NU VĂ MAI AUD CĂ NU AVEȚI TIMP.

Priviți cerul în liniște și vă va zâmbi Dumnezeu.

Autor: Preot Sorin Croitoru

Credința pentru copiii de toate vârstele

A doua șansă

După ce a trăit o viață plină de egoism, în care nu s-a gândit decât la el, nepăsându-i de cei din jur, un om a ajuns în iad. Cât de mult s-a căit atunci pentru tot ce făcuse! Dar era prea târziu. Chinuindu-se zi și noapte în flăcările iadului, se ruga în continuu:

- Iartă-mă, Doamne, am greșit, dar acum m-am lecut. Nu mai sunt egoist deloc, ajută-mă, Doamne, că m-am schimbat și nu mai am pic de răutate în mine!

În timp ce se ruga el, a apărut deodată un înger, care i-a spus:

- Bucură-te, omule! Dumnezeu ți-a ascultat rugăciunea și vrea să-ți dea o șansă să vii în rai, dar oare te-ai schimbat cu adevărat?

- Sigur că da - zise omul cu nerăbdare - sigur că m-am schimbat!

- Bine! - a mai spus îngerul. Vezi firul care coboară acum spre tine? Dacă te vei urca pe el, vei ajunge în rai și vei scăpa de chinurile de aici.

Nespus de bucuros, omul a început să se cațăre pe firul ce atârna deasupra iadului, numai că, pe măsură ce se urcă, a băgat de seamă că firul se subție din ce în ce mai tare. Când s-a uitat dedesubt, să nu-și creadă ochilor! Mulți păcătoși se atârnaseră de firul său, încercând cu disperare să scape din flăcările iadului.

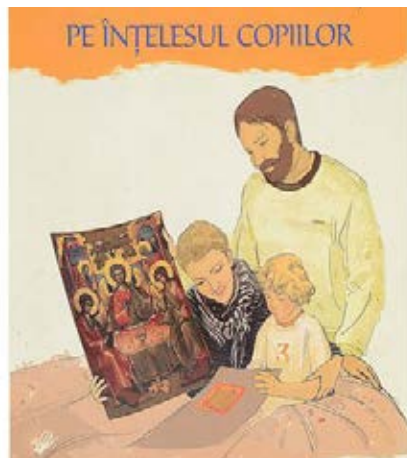
- Ce faceți?! - strigă omul speriat. Dați-vă imediat jos, o să se rupă firul și o să cad iarăși. Dați-vă jos, n-auziți?! - țipă omul cu disperare și începu să-i lovească cu picioarele. În clipa aceea, firul s-a rupt și au căzut cu toții.

- Of, îngerule, uite ce mi-au făcut ceilalți! Spune-i lui Dumnezeu să-mi trimită alt fir, ca să scap odată de aici!

- Nu se poate! - i-a răspuns îngerul.

- Cum așa? Doar n-am nicio vină, firul s-a rupt din cauza lor!

- Ba nu, firul s-a rupt din cauza ta și a invidiei tale. Firul acela era firul credinței și ar fi putut ține și tot iadul dacă ai fi avut încredere în cuvântul lui Dumnezeu și dacă nu te-ai fi gândit doar la tine. Ai spus că te-ai lecut de egoism și că acum îți

pasă de aproapele tău, dar nu este adevărat. Fiind la fel de păcătos și rău, firul nu te-a ținut; de aceea s-a rupt.

Morala:

În viață nu va reuși cel rău, cel zgârcit și interesat doar de propria persoană.

Poate că va strânge averi, dar în sufletul său cu ce se va alege?

Povestire inclusă în cartea „Nestemate duhovnicești”, vol. II, Editura Cristimpuri, 2010

Fiul

Odată, trei femei s-au întâlnit la fântână. Lângă ele, pe un scaun, stătea un bătrânel. Una dintre femei le spuse celorlalte:

- Fiul meu este cel mai îndemânat și cel mai puternic; nimeni nu se poate pune cu el!

- În schimb, al meu cântă ca o privighetoare. Nimeni nu are o asemenea voce, se laudă cea de-a doua femeie.

Iar a treia femeie tăcea.

- De ce nu spui nimic despre fiul tău? O întrebare vecinele.

- Păi ce să spun?, zise femeia. Nu are nimic deosebit.

Femeile au luat căldările pline cu apă și se întoarseră acasă. Iar bătrânul mergea în urma lor. Tot au mers femeile și s-au oprit. Le dureau mâinile, se vărsa apa, le dureau și spatele.

Deodată, alergară în întâmpinarea lor trei băieței. Unul se rostogoli și făcu roata. Al doilea cânta un cântec ca o privighetoare, dar amândoi au trecut pe alături.

Iar al treilea se apropie de mama sa, luă din mâinile ei căldările grele și le cără acasă de unul singur.

Atunci, au întrebat femeile pe bătrânel:

- Ei, ce spui? Cum sunt fiii noștri?

- Eu văd aici un singur fiu!, răspunse bătrânul. Dar unde sunt ceilalți?

Sursa: Olga Kliukina – „Măgărușul înțelept”, Editura Egumenița, 2019, pp. 24-25

Acoperământul Maicii Domnului

Prima atestare documentară a sărbătorii închinată Sfântului Acoperământ datează din secolul al V-lea. Poate că nu s-ar fi luat în discuție această sfântă relicvă, dacă împărăteasa Pulheria, soția lui Marcian (450-457), nu ar fi cerut Patriarhului Iuvenalie al Ierusalimului, în timpul celui de-al IV-lea Sinod Ecumenic de la Calcedon (451), să îi trimită moaștele Maicii Domnului pentru a le așeza în Biserica Panaghia (a Preasfintei) din Vlaherne, ctitoria sa. Atunci, Patriarhul Iuvenalie i-a răspuns că în mormântul Maicii Domnului au fost găsite doar brâul și acoperământul său, deoarece Maica Domnului a fost ridicată cu trupul la cer. Cele două relicve, potrivit dorinței împărătesei, au fost aduse în capitală; brâul a fost așezat la Chalcoprateia (poarta de bronz), iar acoperământul la Biserica Panaghia din cartierul Vlaherne. Prin mijlocirea Maicii Domnului, ele au devenit palladium, protectoarele capitalei, în special în timpul invaziilor avarilor (626), perșilor (677), arabilor (717), rușilor (860), dar și în alte împrejurări.

Arătarea Maicii Domnului credincioșilor care se aflau în Biserica Panaghia din Vlaherne se găsește relatată în viața Sfântului Andrei „cel nebun pentru Hristos” († 956) și în cea a ucenicului său, Epifanie.

Minunea cu acoperământul Maicii Domnului s-a petrecut în timpul împăratului Leon cel Întelept (886-912). Se spune că în ziua de 1 octombrie a anului 911, în timpul unei privegheri de toată noaptea în Biserica Panaghia din Vlaherne, pe la ora 4 dimineața, Sfântul Andrei și ucenicul său Epifanie au văzut-o pe Maica Domnului intrând în biserică, fiind însoțită de Sfinții Ioan Botezătorul și Ioan Evanghelistul, precum și de alți sfinți. Ajunsă în mijlocul bisericii, ea a îngenuncheat și a început să se roage atât de intens, încât lacrimile îi scăldau fața. După ce s-a ridicat de la rugăciune, și-a scos acoperământul pe care l-a ridicat deasupra capului ei, așa încât să îi acopere pe toți cei prezenți în biserică. Cinstirea Sfântului Acoperământ s-a dezvoltat mai mult în Biserica Ortodoxă Rusă, încă din secolul al XII-lea; de atunci s-a extins în aproape toate Bisericile Ortodoxe.

Sursa: www.crestinortodox.ro

Sfântul Ierarh Iachint de Vicina, Mitropolitul Țării Românești

Vicina a fost un oraș important în secolele XIII-XIV, așezat în regiunile de nord ale Dobrogei, cel mai probabil pe o insulă din fața așezării actuale Isaccea (odinioară orașul Noviodunum). Scaunul mitropolitan de la Vicina a fost întemeiat înainte de secolul al XIII-lea, sub jurisdicție bizantină. Perioada de la jumătatea secolului al XIV-lea, când Iachint devine mitropolit, este marcată de criza Imperiului Bizantin, care, slăbit de războaie interne, nu-și mai putea exercita protecția asupra cetății Vicina. Prin anii 1337-

1338, Vicina fusese deja cucerită și prădată de tătari, pentru ca din 1352 să intre sub ocupație genoveză. În acest context, este posibil ca mitropolitul Iachint să se fi retras la Curtea Domnească de la Argeș, sub domnitorii Basarab I (1310-1352) și Nicolae Alexandru (1352-1364). Alungând hoardele tătare ce organizau expediții de jaf în voievodat, domnitorul Țării Românești ajunsese să stăpânească teritoriile din sudul Moldovei, până la Chilia și Marea Neagră. Nu avem certitudine cu privire la data când Sfântul Iachint a fost nevoit să părăsească scaunul mitropolitan de la Vicina. Cert este că, în anul 1359, se afla în Țara Românească, la Curtea Domnească a lui Nicolae Alexandru Basarab, ca mitropolit al Ungrovlahiei.

Ca arhipăstor al românilor dintre Dunăre și Carpați, Sfântul Iachint a organizat viața bisericească din Țara Românească, hirotonind preoți și construind biserici de mir pentru popor. Ca prieten și ucenic al Sfântului Grigorie Palama, nu putea neglija monahismul românesc. De la Sfântul Munte Athos a adus pe Sfântul Nicodim de la Tismana, pentru a organiza mănăstirile românești după model athonit.

În ultimii ani din viață îl găsim la Reședința mitropolitană de la Curtea Domnească a lui Vladislav I (1364-1377), cel de-al treilea voievod român în timpul căruia a păstorit. În anul 1370, Iachint trimitea patriarhului ecumenic Filotei o scrisoare prin care justifică absența de la ședințele Sinodului Patriarhal, nu din motive de rea-voință, ci din cauza bătrâneții. În prima jumătate a anului 1372, mitropolitul Iachint s-a mutat la cele veșnice, fiind înmormântat în complexul mitropolitan de la Curtea de Argeș.

Sursa: www.basilica.ro

Calendar creștin ortodox - Octombrie 2020

- 1 J (†) Acoperământul Maicii Domnului; Sf. Ap. Anania; Cuv. Roman Melodul; † Cuv. Iosif și Chiriac de la Bisericiani
 2 V Sf. Sfințit Mc. Ciprian; Sf. Mc. Justina; Cuv. Teofil
 3 S Sf. Sfințit Mc. Dionisie Areopagitul; Sf. Mc. Teoctist
 4 D Sf. Mc. Ierotei, Ep. Atenei; Sf. Mc. Domnina, Audact și Calistena

Duminica a XIX-a după Rusalii (Predica de pe munte - iubirea vrăjmașilor); Ap. II Corinteni XI, 31-33; XII, 1-9; Ev. Luca VI, 31-36; glas 8, voscr. 6

- 5 L Sf. Mc. Haritina și Mamelta; Sf. Cuv. Daniil și Misail de la Mănăstirea Turnu
 6 M † Sf. Ap. Toma; Sf. Mc. Erotiida
 7 M Sf. M. Mc. Serghie și Vah; Sf. Sfințiți Mc. Iulian, Chesarie și Polihronie
 8 J Cuv. Pelaghia și Taisia
 9 V Sf. Ap. Iacob al lui Alfeu; Cuv. Andronic și Atanasia
 10 S Sf. Mc. Evlampie și Evlampia, sora lui; Cuv. Vasian și Teofil Mărt.
 11 D Sf. Ap. Filip, unul din cei 7 diac.; Cuv. Teofan Mărt.; Sf. Mc. Zenaida și Filonila

Duminica a XXI-a după Rusalii (a Sf. Părinți de la Sinodul VII Ecumenic; Pilda Semănătorului); Ap. Galateni II, 16-20; Tit III, 8-15; Ev. Luca VIII, 5-15; Ioan XVII, 1-13; glas 1, voscr. 7

- 12 L Sf. Mc. Prov, Tarah și Andronic; Sf. Cosma, Ep. Maiumei
 13 M † Aducerea moaștelor Sf. Ap. Andrei la Iași; Sf. Mc. Carp, Papil, Agatodor și Agatonica
 14 M †) Sf. Cuv. Parascheva de la Iași; Sf. Mc. Nazarie, Ghervasie, Protasie și Silvan
 15 J Sf. Sfințit Mc. Luchian; Sf. Savin și Vars, Ep.; Cuv. Eftimie cel Nou
 16 V Sf. Mc. Longhin Sutașul; Sf. Mc. Leontie, Dometie și Terentie
 17 S Sf. Prooroc Osea; Cuv. Mc. Andrei Criteanul
 18 D † Sf. Ap. și Ev. Luca; Sf. Mc. Marin cel Bătrân; Cuv. Iulian

Duminica a XX-a după Rusalii (Învierea fiului văduvei din Nain); Ap. Galateni I, 11-19; Ev. Luca VII, 11-16; glas 2, voscr. 8

- 19 L Sf. Prooroc Ioil; Sf. Mc. Uar, Felix pr. și Eusebiu diac.; Cuv. Ioan de la Rila
 20 M Sf. M. Mc. Artemie; Cuv. Matroana; Sf. Cuv. Gherasim din Chefalinia
 21 M †) Cuv. Mărt. Visarion, Sofronie și Sf. Mc. Oprea; Sf. Pr. Mărt. Ioan din Galeș și Moise Măcinic din Sibiel; Cuv. Ilarion cel Mare
 22 J Sf. Ier., întocmai cu apostolii, Averchie; Sf. 7 tineri din Efes
 23 V Sf. Ap. Iacob, ruda Domnului; Sf. Ignatie, Patr. Constantinopolului; Cuv. Petronie
 24 S Sf. M. Mc. Areta; Sf. Mc. Sevastiana și Valentin
 25 D Sf. Mc. Marcian și Martirie; Sf. Mc. Valerian; Sf. Tavita

Duminica a XXIII-a după Rusalii (Vindecarea demonizaților din ținutul Gherghesenilor); Ap. Efeseni II, 4-10; Ev. Luca VIII, 26-39; glas 3, voscr. 9

- 26 L †) Sf. Mare Mc. Dimitrie, Izvorătorul de mir
 27 M †) Sf. Cuv. Dimitrie cel Nou, Ocrotitorul Bucureștilor, ale cărui moaște sunt la Patriarhia Română; Sf. Mc. Nestor
 28 M † Sf. Ier. Iachint, Mitropolitul Țării Românești; Sf. Mc. Terentie, soția sa Neonila și cei 7 fii; Sf. Ier. Firmilian, episcopul Cezareei Capadociei.
 29 J Cuv. M. Mc. Anastasia Romana; Cuv. Avramie
 30 V Sf. Sfințit Mc. Zenovie, Ep., și Zenovia, sora sa; Sf. Ap. Cleopa
 31 S Sf. Ap. Stahie, Amplie, Urban, Aristobul, Narcis și Apelie

Program liturgic

Luni

08:00 - 16:00

Program administrativ (Birou)

Acatist și Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Marți

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Vineri

09:00 - 10:30 - Sf. Maslu

10:30 - Sf. Spovedanie

18:00 - 19:00

Grup de sprijin AL-ANON

Miercuri

11:00 - 17:00

Vizită / Consiliere pastorală

18:00 - 19:00

ACA (Adulții Copii ai Alcoolicilor)

Sâmbătă

08:00 - 12:00

Pomenirea celor adormiți

18:00 - 18:45 - Vecernia

18:45 - Sf. Spovedanie

Joi

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Duminică

08:00 - 12:00

Utrenia, Sfânta Liturghie

Cuprins:**Pag.**

Soluția credinței	1
Întoarcerea la Casa Părintească	5
Strofe pentru suflet	7
Când există dragoste	8
Iubește-Mă așa cum ești tu!	9
Așa să vă rugați ca să vă zâmbească Dumnezeu!	11
Credința pentru copiii de toate vârstele	12
Acoperământul Maicii Domnului	14
Sfântul Ierarh Iachint de Vicina, Mitropolitul Țării Românești	15

Colectivul de redacție:**Președinte:***Pr. Iulian Negru***Tehnoredactarea:***ec. Sorin Pavel**jr. Eugen Antohi***Corectare text:***Ioana Sanciuc***Colaboratori:***Oxana Cliucinicov***Adresa redacției:**

Parohia Sf. Ierarh Vasile, str. Vasile Lupu nr. 38, Iasi

Cod poștal 700309 - ROMÂNIA

Pr. paroh Iulian Negru**Tel: 0744 / 267661; 0746 / 649218**Email: parohiasfvasile@gmail.comHttp: [//sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/](http://sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/)

Cont CEC - RO58CECEIS0136RON0122424